

XII. B

Lehetsz zseni, hiába vagy,
A mosolyod úgyis az arcodra fagy,
Mert Bésnek lenni, az mámorító,
Hisz mi tudjuk azt, mi az igazi jó!

Szegény tanár, ki ide tér,
Elkészült házit még ő se remél,
A szénhidrogén csak ostoba lánc,
Amíg itt fent folyton szabad a tánc!

Zsepit kér, és rágót kínál
Minden száj és éhes szempár.
Puska csattan,
Papír röppen,
1-es csusszan,
Bukás dörren.
Élünk, ahogy jól esik, az sem baj,
Ha meg is eszik –
Timkós kaja, meleg szendvics,
Bizsergeti testünk-lelkünk.

Bés társaság, ellustult mind!
Ablakból nézik, hogy mi van ott kinn!
A naptól is óvják maguk odafenn,
Fogalmuk sincs róla, hol a tornaterem!

Viszont ott fenn tudnak még mást,
Szervezkedésért ütik egymást.
Mire való a harc, a viszály?
Ha együtt vagyunk, nekünk az a király.

A Thalész-tétel ősrégi törvény,
Ha mateken vagy, dobd be magad!
De a hasdumát hagyd! Az behúz a csőbe,
A tanár annak? Sohase dől be!

De megőrizzük a hidegvérünk,
Ha forró a talaj, szépen lelépünk.
A gyönyör, a mámor, az nem áll távol,
Így lett egy jó csapat a B osztályból,
 Ki sosem hagyta igazát veszni,
 S mögötte állt mindig az oszi.
Emlékezzünk majd mindig a szépre,
Mert holnap már lehet, hogy vége!